

Česká republika - Kancelář Poslanecké sněmovny
Mgr. Jan Morávek
vedoucí Kanceláře Poslanecké sněmovny
Sněmovní 176/4, 118 26 Praha 1
Podepsáno elektronickým podpisem

Nejvyšší správní soud
Moravské náměstí 6
Brno 602 00

Naše zn.: PS12578/2020
K č.j.: 10 A 77/2019-87

V Praze dne 3. srpna 2020

Žalobce: Kverulant.org.o.p.s., IČ: 28925165
se sídlem Pražská 1148, Praha 10, PSČ 102 00

Právně zast.: Mgr. Adriánem Čechem, advokátem,
se sídlem Vinohradská 34/30, Praha 2, PSČ 120 00

Stěžovatelka: Česká republika – Kancelář Poslanecké sněmovny,
IČ 00006572, se sídlem Sněmovní 176/4, Praha 1 – Malá Strana, PSČ 118 26

K a s a č n í s t í ž n o s t d l e u s t. § 102 a
násl. s.ř.s proti rozsudku Městského soudu v Praze
ze dne 15. července 2020 č.j: 10 A 77/2019-87

dvojmo

Přílohy: dle textu

I.

Proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. července 2020, č.j.: 10 A 77/2019-87, který byl doručen do datové schránky stěžovatelky **dne 20. července 2020**, podává stěžovatelka do předmětného rozsudku **v celém jeho rozsahu** a v zákonem stanovené lhůtě tuto svou

k a s a č n í s t í ž n o s t ,

kterou odůvodňuje níže.

Stěžovatelka napadá rozsudek Městského soudu v Praze, jelikož trpí jinou vadou řízení před soudem, jež mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí a je důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí podle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“). Městský soud v Praze rozhodl svým rozsudkem č.j.: 10 A 77/2019-87 ze dne 15. července 2020 tak, že rozhodnutí Kanceláře Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ze dne 27. 2. 2019, č.j. PS 2019/002394, zrušil a věc vrátil stěžovatelce k dalšímu řízení a rovněž, že je stěžovatelka povinna zaplatit žalobkyni do jednoho měsíce od právní moci shora uvedeného rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 15.342,- Kč, a to k rukám zástupce žalobkyně, Mgr. Adriána Čecha, advokáta.

***Důkaz:** spisem Městského soudu v Praze, sp.zn: 10 A 77/2019*

II.

Stěžovatelka v podrobnostech k důvodům kasační stížnosti uvádí následující:

Vadu řízení spatřuje stěžovatelka především ve skutečnosti, že Městský soud v Praze nenařídil jednání, přestože se k dotazu soudu stěžovatelka vyjádřila, že nesouhlasí s rozhodnutím věci bez jednání a k **opakovanému dotazu** soudu na tomto požadavku konání jednání **trvala**.

Městský soud v Praze v napadeném rozsudku (strana 7 bod 38) uvedl, že „o podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, účastníci řízení s rozhodnutím bez jednání rovněž souhlasili“. Stěžovatelka podotýká, že takový souhlas nedala, a naopak se dvakrát na výzvu Městského soudu v Praze písemně vyjádřila, že na nařízení ústního jednání trvá.

Konkrétně pak dne 21. června 2019 bylo stěžovatelce datovou schránkou doručeno usnesení č.j.: 10 A 77/2019-32 Městského soudu v Praze ze dne 5. června 2019, kterým byla stěžovatelka vyzvána, aby se vyjádřila, zda trvá na nařízení ústního jednání. Stěžovatelka se v reakci na toto usnesení dne 28. června 2019 vyjádřila, že nesouhlasí s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání a požaduje tak, aby ve věci bylo jednání nařízeno. Opětovně pak ještě stěžovatelka dne 21. dubna 2020 Městskému soudu v Praze sdělila, že trvá na nařízení ústního jednání, a sice v reakci na přípis soudu č.j.: 10 A 77/2019 – 64 ze dne 6. 4. 2020, doručený stěžovatelce datovou schránkou dne 17. 4. 2020, kterým byla stěžovatelka opětovně vyzvána, aby se vyjádřila, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání.

Stěžovatelka tak v reakci na dvě výzvy Městského soudu v Praze, ve lhůtě jí stanovené, sdělila soudu svoji vůli, že na nařízení jednání ve věci trvá. K tomu stěžovatelka na tomto místě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. července 2006, sp. zn. 2 Azs 216/2005, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že: „Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen. Toto zákonné ustanovení stanoví předpoklady (fikci souhlasu), kdy může soud o žalobě rozhodnout bez jednání. Pravidlem při soudním rozhodování je vždy nařízení ústního jednání, aby byla zachována zásada ústnosti a veřejnosti soudního jednání (srov. též čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 96 odst. 2 Ústavy České republiky). Výjimkou z této zásady je možnost soudu projednat věc bez nařízení jednání, tato výjimka však musí být vykládána zejména s ohledem na zájmy účastníka řízení, neboť je to tento účastník řízení, o jehož právech se rozhoduje, a tento účastník také s řízením disponuje.“.

„Zásadou při projednání žaloby soudem je její veřejné projednání za přítomnosti účastníků řízení (již zmiňovaný článek 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 96 odst. 2 Ústavy České republiky). Rozhodování bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. sice stanoví právní fikci souhlasu s takovým postupem, pokud účastník ve dvoutýdenní lhůtě svůj nesouhlas soudu nesdělí, nicméně samo o sobě ještě nestanoví takovou koncentraci řízení, aby po uplynutí této lhůty by již účastník svého ústavního práva trvat na nařízení jednání nemohl využít. Úprava, kdy procesní předpis sám koncentraci řízení stanoví, musí vycházet z odůvodněných specifik různých druhů řízení a obecně nemůže být zdůvodněna pouze možností soudu rozhodnout věc bez nařízení jednání, ale především zájmy účastníků řízení. Pokud procesní předpisy s procesním úkonem ve stanovené lhůtě spojují koncentraci řízení, vždy tak musí učinit výslovně (srov. např. ust. § 71 odst. 2 s. ř. s., které přímo neumožňuje rozšíření žaloby po skončení lhůty, ust. § 119a odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, které stanoví, že později uplatněné rozhodné skutečnosti a důkazy jsou odvolacím důvodem pouze za splnění dalších podmínek, ust. § 175 odst. 1 občanského soudního řádu, které omezuje právo žalovaného podat námitky proti směnečnému (šekovému) platebnímu rozkazu do tří dnů).“.

„Lze tak uzavřít, že právo účastníka trvat na nařízení ústního jednání nezanikne uplynutím lhůty podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., a pokud účastník svůj nesouhlas sdělí po uplynutí této lhůty, ale pouze do doby, kdy bude o žalobě rozhodnuto, musí soud tento jeho procesní návrh respektovat.“.

V případě stěžovatelky tedy byla porušena zásada ústnosti a veřejnosti soudního jednání.

Pokud Městský soud v Praze argumentuje tím, že o podané žalobě rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 ve spojení s ust. § 76 odst. 1 s.ř.s. (a stěžovatelka si je vědoma možnosti ve věci jednajícího soudu rozhodnout bez jednání tam, kde je správní rozhodnutí zatíženo vadami, které jsou seznatelné ze samotného rozhodnutí a jednání by ve vztahu k nim zpravidla nemohlo nic přinést), odkaz na ust. § 51 odst. 1 s.ř. je vadný, neboť **podmínky pro naplnění tohoto ustanovení nebyly naplněny** a konstatování Městského soudu v Praze o tom, že účastníci řízení s rozhodnutím bez jednání rovněž souhlasili se nezakládá na pravdě a je v přímém rozporu se soudním spisem. Takový postup ve věci jednajícího soudu, kdy je v rozmezí cca jednoho roku opakovaně žalovaná dotazována na nařízení jednání a tato opakovaně soudu projevuje svou vůli k účasti na takovém jednání, kdy je v závěru sporu vydáno rozhodnutí s výslovným odkazem na ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., nepřispívá v důvěru ve spravedlivé fungování justice.

Důkaz: výzvou Městského soudu v Praze ze dne 5.6.2019
vyjádřením žalované ze dne 28.6.2019, kterým požaduje nařízení jednání
výzvou Městského soudu v Praze ze dne 17.4.2020
vyjádřením žalované ze dne 21. dubna 2020, kterým trvá na nařízení jednání

Stěžovatelka je přesvědčena, že Městský soud rovněž pochybil, jelikož byla porušena zásada přimosti dle § 77 odst. 1 s.ř.s., podle níž soud provádí dokazování při jednání. Stěžovatelka shledává toto porušení v tom, že Městský soud dospěl v předmětném rozsudku na straně 7, bod 40. k závěru, že „soud předem vlastního posouzení věci dále konstatuje, že předmětem řízení je fakticky spor o (ne)poskytnutí informací, jejichž původcem je Ing. RNDr. Jiří Peterka („dotčená osoba“) a které se podle všeho týkají jeho veřejného a profesního, případně i osobního života. Dotčená osoba k výzvě soudu sdělila dne 14. 6. 2020, že nehodlá v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení“.

Jelikož tedy Městský soud jednání nenařídil a provedl dokazování, zatížil rozhodnutí jinou vadou řízení před soudem, jež mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí a je dle názoru stěžovatelky důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí v řízení o kasační stížnosti.

Stěžovatelka též poukazuje na skutečnost, že žaloba směřovala proti Kanceláři Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, tedy subjektu zcela odlišnému od Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky (dále také jako „Sněmovna“), která je uvedena jako žalovaná v předmětném rozsudku Městského soudu v Praze. Dle ust. § 69 s.ř.s., **je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni**, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Žalovaný je tedy určen kogentně zákonem, a to i když je žalobcem nesprávně označen. Žaloba směřovala **proti rozhodnutí Kanceláře Poslanecké sněmovny**, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce **proti rozhodnutí vedoucí samostatného oddělení styku s veřejností Kanceláře Poslanecké sněmovny**. Zatímco Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky plní funkci zákonodárního sboru, Kancelář Poslanecké sněmovny, která rozhodnutí napadené žalobou vydala, dle ust. § 3 odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, má obdobné postavení jako organizační složka státu a dle ust. § 117 zákona č. 95/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny, plní úkoly spojené s odborným, organizačním a technickým zabezpečením činnosti Sněmovny, jejích orgánů a funkcionářů, poslanců a poslaneckých klubů a poslanců Evropského parlamentu, zvolených na území České republiky a spravuje rozpočet Sněmovny. Poslanecká sněmovna není v žádném ohledu v postavení ani v obdobném postavení organizační složky a k žádnému přechodu působnosti přitom z Kanceláře Poslanecké sněmovny na Sněmovnu nedošlo.

K tomu stěžovatelka doplňkově poukazuje na komentář k ust. § 69, Soudní řád správní, 3. vydání, 2016 (Blažen, Jirásek, Molek, Pospíšil, Sochorová, Šebek), dostupný na bekonline.cz, dle kterého jestliže poté, co správní orgán rozhodl v posledním stupni, došlo k přechodu jeho působnosti na jiný správní orgán, stává se přímo ze zákona žalovaným ten správní orgán, na nějž působnost v dané věci přešla. Krajský soud je tedy povinen jako se žalovaným jednat s tímto správním orgánem, aniž by byl povinen rozhodovat o procesním nástupnictví. **Jestliže krajský soud označí jako žalovaného jiný správní orgán než ten, na který přešla působnost správního orgánu, který rozhodoval, jde o vadu řízení, k níž musí NSS přihlídnout z úřední povinnosti (viz § 109 odst. 3 SŘS) a která je důvodem pro zrušení rozhodnutí krajského soudu (viz rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2004, sp. zn. 3 Ads 11/2004).**

IV.

Ze všech shora uvedených rozhodných důvodů tak stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. července 2020, č.j.: 10 A 77/2019-87 zruší a věc vrátí tomuto soudu k dalšímu řízení.

Česká republika - Kancelář Poslanecké sněmovny